

Fald, maa fornuftigvis ogsaa Ansvarsfølelsen vokse, og det er klart, at man ikke kan faa alt, hvad man vil have. Paa den anden Side maa vi da ogsaa fra vor Side, mener jeg, stærkt understrege, at helt tilsidesætte det, der for os er noget af det mest afgørende i det politiske Liv i det givne Øjeblik, Erhvervsforholdene, kan man ikke. Naar nu Venstre har indset, at Forholdene har forandret sig, og at, som Forholdene ligger i Øjeblikket, Forhandling med det konservative Folkeparti er den eneste politiske Udvej, der findes, da er det mit Haab, at man fra Venstres Side ogsaa vil strække sig saa vidt, som man mener at kunne forsvare ud fra de politiske Synspunkter, som Venstrepartiet nu en Gang har, for at støtte de Ønsker, vi har fra vor Side.

Jeg maa da igen her fremhæve, at med Hensyn til en Ting som Byggeriet, som Partiet Venstre ikke har udtalt sig principielt imod, er det mit Haab, at Venstre er villigt til at tage et skønsomt Hensyn til vore Ønsker. Ligeledes er det mit Haab, at man fra Venstres Side ogsaa med Hensyn til Jernbanefragterne, hvor der ej heller staa os noget Princip imellem, vil vise Hensyn. Hvorledes det til sin Tid vil gaa med Hensyn til Toldlovsforhandlingerne, det bliver den store Prøvesten for, om et virkeligt Samarbejde mellem Konservative og Venstre er muligt. Man kan sige om Venstre, at de hidtil ikke har stillet sig saa overmaade venligt overfor den Tanke at faa en Toldlov, som man fra Erhvervenes Side kunde acceptere. Til Gengæld maa det erkendes, at man hidtil endnu ikke fra Venstres Side har gennemført en Toldlov, som Erhvervene var afgjort imod paa Grund af dens Princip. Men som Tiderne gaar, vil det jo klares, hvilken Vej Partiet Venstre vil gaa, om det vedblivende vil gaa Ensomhedens Vej, eller om det vil indgaa Ægteskab. Vælger Venstre at indgaa Ægteskab, skal det dog have Lov til en Gang imellem — som det af en fornuftig Kvinde tillades Ægtefællen — at have en lille Flirt. (Munterhed). Ja, jeg vil hævde, at en lille Flirt bør absolut være tilladt, men jeg vil samtidig hævde, at man skal passe paa, at man ikke gaar for vidt. Venstre kan meget vel i visse Spørgsmaal have Synspunkter forskellige fra de Konservatives, hvor de kan gaa deres egne Veje, uden at dette bevirker, at et nøjere Samarbejde i nævneværdig Grad skades; men der er dog i høj Grad Grænser for, hvad man i den Henseende kan gaa med til.

Jeg maa altsaa til Slut hævde, at hvis Forholdet udvikler sig saaledes, at Partiet Venstre af egen Drift erkender, at et

Samarbejde med de Konservative er den fremtidige Politik, som efter deres Skøn er den eneste mulige, saa maa dette Samarbejde ske paa en saadan Maade, at ikke vi fra konservativ Side alene skal have Kløene, naar man mener, at det, der gøres, er urigtigt, men at vi ogsaa bør have Medros for det gode, der gøres, og tillige have Indflydelse paa, hvad der skal gøres.

Holstein: Venstrepartiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Broersen, har forleden fremsat nogle Udtalelser om Samarbejdet mellem Regeringen og Rigsdagens konservative Gruppe. Om dette Samarbejdes Resultater, baade de hidtil foreliggende og de eventuelt kommende, udtalte det ærede Medlem sig med Tilfredshed og Fortrøstning. Jeg maa give det ærede Medlem Ret. Han har ud fra sit og Regeringens Standpunkt al mulig Grund til at paaskønne dette Samarbejde, der har givet den højtærede Regering enestaaende gunstige Vilkaar for dens Politik. Jeg skal ikke i dette Øjeblik gaa ind paa Enkeltheder i denne med konservativ Bistand gennemførte Regeringspolitik; jeg vil nøjes med at sige: den er ikke konservativ. At finde en positiv Betegnelse for den er vanskeligt, da Venstre opererer paa en næsten uoverkommelig bred Front, snart langt til højre for de Konservative, snart til venstre for Venstre. Regeringen fører en Politik uden Midtpunkt, en Politik mærket af en Fortid med lyssky Vaner. Gennem Aar har Venstre praktiseret den Tvetydighed at tale radikalt og tænke moderat, at bygge sin Agitation paa radikale Ord samtidig med, at Partiets Tankesæt er blevet mere og mere stillestaaende, mere og mere stavnsbundet til de begrænsede Interesser, som Vælgerkorpset, den besiddende Landboklasse, nærer. Venstre gaar tilsyneladende ikke med Urette ud fra, at en godmodig og selvfornægtende Konservatisme vedblivende vil dække denne Tvetydighed og paatage sig saavel Arbejdet som Odiet ved at ændre og beklippe Venstres Reformforslag for de netop til en saadan Beklipning beregnede radikale Ornamente.

Det kan ikke undre, at en saadan Politik ender i saglig Impotens. Den bæres hverken oppe af Temperamentets Varme eller Ræsonnementets logiske Kraft. Derfor er denne sagligt udmarvede Politik, der i Konservatismen lige siden Systemskiftet aldrig har set andet end et bekvemt Skærmbret og i Radikalismen frygtet en habil Rival paa de politiske Frasers Omraade — jeg tager Ordet Fraser i dansk, ikke i Scaveniansk Betydning —, derfor er denne sagligt ud-